

இலங்கையில் சுதந்திரத்திற்கு பின்னரான உள்ளூராட்சிக் கொள்கைச் சீர்திருத்த முன்மொழிவுகளும் அவற்றின் அமுலாக்கமும்

வி. கமலசிறி¹ & இரா. ரமேஷ்²

¹அரசியல் விஞ்ஞானத்துறை, இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

²அரசியல் விஞ்ஞானத்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

Correspondence: kamalsv08@seu.ac.lk

கட்டுரைச் சுருக்கம்

இக்கட்டுரையானது, இலங்கையில் சுதந்திரத்திற்கு பின்னர் உள்ளூராட்சி அரசாங்க மறுசீரமைப்பு தொடர்பாக எவ்வாறான கொள்கைச் சீர்திருத்த முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன மற்றும் அவற்றின் அமுலாக்க நிலை என்ன என்பன குறித்து இரண்டாம் நிலைத்தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பகுப்பாய்வு செய்கின்றது. இதற்காக, அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கொள்கைச் சீர்திருத்த முன்மொழிவுகள் மற்றும் அவற்றின் பரிந்துரைகள் முன்னைய ஆய்வுகளில் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட உள்ளூர் சுய-அரசாங்கத்தில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்ற காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மீள ஆராயப்பட்டுள்ளன. அந்தவகையில், இவ்வாய்வின் முடிவுகள் பிரதானமாக இரண்டு வகையான விடயங்களை அடையாளப்படுத்துகின்றன: ஒன்று முன்மொழிவுகளில் உள்ள பலவீனங்கள், மற்றையது அவற்றை அமுல்படுத்துவதில் தாக்கம் செலுத்திய காரணிகள். முன்மொழிவுகளில் உள்ள பலவீனங்களில் பரிந்துரைக்கப்பட்ட சுயாட்சியின் அளவு, தந்துணிவு அதிகாரம், சட்டரீதியான பாதுகாப்பு மற்றும் உள்ளூராட்சிக்கும் ஏனைய உயர் மட்டங்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு என்பனவற்றில் காணப்படுகின்ற பிரச்சினைகள் உள்ளடங்குகின்றன. மற்றையது, கொள்கைச் சீர்திருத்தங்களை அமுல்படுத்துவதில் தாக்கம் செலுத்திய வெளிப்புறக் காரணிகளாகும்: இலங்கையின் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்பு, உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளை அரசாங்கத்தின் மூன்றாவது மட்டமாக அங்கீகரிக்காமை, தமிழர்களினால் முன்வைப்பட்ட சுயாட்சிக் கோரிக்கையின் எழிர்ச்சியினால் உள்ளூராட்சி அரசாங்க சுயாட்சி பின்தள்ளப்பட்டமை, உள்ளூராட்சி கொள்கைச் சீர்திருத்த முயற்சிகளனைத்தும் மத்தியரசினாலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டமை உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளின் பங்குபற்றுதல் மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டமை, மாகாண சபைகளின் உருவாக்கம் மற்றும் உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளின் இயலாமைகள் போன்றன உள்ளடங்குகின்றன. எனவே, இவ்வாறான காரணிகளினால் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் தொடர்பாக முன்வைக்கப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் அமுலாக்கப்படாததுடன், அதன் மூலமாக அடையப்படக் கூடிய உள்ளூர் சுய-அரசாங்கம் குறித்த முயற்சிகளும் தோல்வியடைந்துள்ளமையினை இவ்வாய்வு வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது. மேலும், இவ் ஆய்வின் முடிவுகள் ஏலவே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள பல்வேறு ஆய்வுகளிலும் மற்றும் அறிக்கைகளிலும் தொடர்ச்சியாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையினால், இனிவரும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கக் கொள்கைச் சீர்திருத்த முயற்சிகளுக்கும் அவை தொடர்பான ஆய்வுகளுக்கும் நம்பகத்தன்மை மிக்கதாகவும் பயனுள்ளதாகவும் அமையும்.

பிரதான சொற்கள்: உள்ளூராட்சி, மத்தியரசாங்கம், உள்ளூராட்சிக் கொள்கை மறுசீரமைப்பு, உள்ளூர் சுயாட்சி, உள்ளூர் சுய-அரசாங்கம்

1. அறிமுகம்

உள்ளூராட்சி நிருவாக முறைமையானது, இலங்கையில் மிக நீண்ட கால வரலாற்றைக் கொண்டதாகும். எனினும், தற்போது காணப்படுகின்ற உள்ளூராட்சி முறையானது பிரித்தானிய காலணித்துவ காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டதாகும் (Hettiarachchi, 2015). இலங்கை 1948 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியரிடமிருந்து சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட போதிலும் ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் சிறியளவிலான மாற்றங்களுடன் பிரித்தானியரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட உள்ளூராட்சி முறைமையினையே தொடர்ச்சியாகப் பின்பற்றினர். எனினும், இக்காலகட்டத்தில் உள்ளூராட்சி முறைமையினை மறுசீரமைப்பதற்காக பல்வேறு ஆணைக்குழுக்களும் மற்றும் அமைப்புக்களும் நிறுவப்பட்டன. இவை உள்ளூராட்சி அரசாங்க அதிகாரசபைகளின் செயற்திறன்,

கட்டமைப்பு, அதிகாரம், தொழிற்பாடு, நிதி மற்றும் நிருவாகம் ஆகிய பகுதிகளில் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்கான பரிந்துரைகளை முன்வைக்குமாறு பணிக்கப்பட்டன.

இருந்தபோதிலும், சுதந்திரத்திற்கு முன்னரே இலங்கையில் உள்ளூர் சுய-அரசாங்கக் கட்டமைப்பினை உருவாக்குவதற்கான முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவ்வாறு உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளை வலுப்படுத்துவதற்காக முன்னெடுக்கப்பட்ட செயற்பாடுகளில் 1929 ஆம் ஆண்டின் டொனமூர் ஆணைக்குழுவானது மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றது (Dainis, 2015; Uyangoda, 2015). டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் அறிக்கையின் ஏழாவது அத்தியாயத்தில் உள்ளூராட்சி அரசாங்க சீர்திருத்தம் தொடர்பான பகுப்பாய்வும் பரிந்துரைகளும் முன்வைக்கப்பட்டன. குறிப்பாக, உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் தொடர்பில் இரண்டு முக்கியமான சீர்திருத்தங்கள் பரிந்துரைகளாக முன்வைக்கப்பட்டன: (1) நடைமுறையில் இருந்த உள்ளூராட்சி அரசாங்க சபை (Local Government Board) இல்லாதொழிக்கப்பட்டு ஒரு விஷேட உள்ளூராட்சி அரசாங்க திணைக்களம் கொண்டுவரப்பட வேண்டும், (2) மேற்படி புதிய திணைக்களமானது நடைமுறையில் உள்ள உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களை மேற்பார்வை செய்தல் மற்றும் நாடு முழுவதும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களை விரிவுபடுத்துவதற்கான விசாரணைகளை நடாத்தல், தயார்படுத்தல் மற்றும் மேம்படுத்தல் திட்டங்களை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான பொறுப்பினையும் பரிந்துரை செய்திருந்தது. இதுதொடர்பில் Leitan (1980) குறிப்பிடுகையில், இலங்கையில் நவீன உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் ஆரம்பத்திற்கும் தற்போதுள்ள உள்ளூராட்சிக் கட்டமைப்பிற்கும் அடிப்படையாக டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகள் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார் (cited in Dainis, 2015).

இவ் அறிக்கைகளின் பரிந்துரைகள், அக்கால அரசாங்கத்தினால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட முடியாமல் இருந்தன. அதன்படி, ஒரு தனியான உள்ளூராட்சி அரசாங்க திணைக்களம் உருவாக்கப்பட்டதுடன், அதற்கான உள்ளூராட்சி ஆணையாளரும் நியமிக்கப்பட்டார். இதன் விளைவாக 1945 ஆம் ஆண்டின் 43 ஆம் இலக்கச் சட்டத்தின் கீழ் உள்ளூராட்சி அரசாங்க சேவைத்திணைக்களம் உருவாக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது (Dainis, 2015). எனவே, பிரித்தானியரால் உருவாக்கப்பட்ட உள்ளூராட்சி முறைமை மத்தியமயப்படுத்தப்பட்டதாகக் காணப்பட்ட போதும், உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமை அதிகளவில் சுயாதீனமாகச் செயற்படுவதற்கான வழியினை வகுத்தது. அத்தோடு, பல கொள்கை சீர்திருத்த முயற்சிகள் சுதந்திரத்தினைத் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்படுவதற்கு டொனமூர் ஆணைக்குழு முன்னோடியாக அமைந்ததை குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன்விளைவாக, இலங்கையில் காலணித்துவ முடிவில் தேசத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் குறித்த புதிய சூழலில் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையில் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்கான புதிய விவாதங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன (Uyangoda, 2015). அதன்பின்னர், உள்ளூராட்சி அரசாங்க சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட கொள்கை விவாதங்கள், அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல், அதிகாரப் பகிர்வு மற்றும் உள்ளூர் சுயாட்சி ஆகிய உள்ளூர் சுய-அரசாங்கத்தின் பிரதான அம்சங்கள் குறித்த விவாதங்கள் இடம்பெறுவதற்கு காரணமாக அமைந்தது. இது தற்காலத்திலும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் தொடர்பான கொள்கைக் கலந்துரையாடல் மற்றும் விவாதங்கள் தொடர வழிவிட்டுள்ளது (Uyangoda, 2015).

அந்தவகையில், சுதந்திரத்தை தொடர்ந்து உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமை மீதான விசாரணைகளை மேற்கொண்டு சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பான பரிந்துரைகளை முன்மொழிய சொஸ்கி ஆணைக்குழு, மொறகொட குழு, வணசிக் குழுவின் சீர்திருத்தம், உள்ளூராட்சி அரசாங்க சீர்திருத்த விசாரணை ஆணைக்குழு மற்றும் உள்ளூராட்சி ஆளுகைக்கான தேசிய கொள்கை (The Gazette of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka (Friday, December 18, 2009); Report of the Commission of Inquiry on Local Government Reforms [RCILGR], 1999; Uyangoda, 2015) போன்ற பல முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

2. ஆய்வு நோக்கம்

இவ்வாய்வானது, இலங்கையில் சுதந்திரத்திற்கு பின்னர் உள்ளூராட்சி அரசாங்க மறுசீரமைப்பு தொடர்பாக எவ்வாறான கொள்கைச் சீர்திருத்த முன்மொழிவுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன மற்றும் அவற்றின் அமுலாக்க நிலை என்ன என்பது குறித்து ஆராய்வதனை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக, இவ்வாறு கொண்டுவரப்பட்ட சீர்திருத்தங்களில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தை ஓர் உள்ளூர் சுயாட்சி அரசாங்கமாக்கும் வகையில் எவ்வாறான பரிந்துரைகள்

மற்றும் கொள்கைகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன, அவற்றின் அமுலாக்கத்தில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்ற காரணிகள் மற்றும் அவற்றின் தாக்கங்கள் என்பன முக்கியமாகக் கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

3. ஆய்வு முறையியல்

இவ் ஆய்வின் நோக்கங்களை அடைவதற்காக பண்புரீதியிலான ஆய்வு முறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கொள்கைச் சீர்திருத்த முன்மொழிவுகள் மற்றும் அவற்றின் பரிந்துரைகள் மற்றும் அவற்றினால் ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் தொடர்பான முன்னைய ஆய்வுகள், உள்ளடக்கப்பகுப்பாய்வு முறையினைப் பயன்படுத்தி மீள ஆராயப்பட்டுள்ளன. அதுமட்டுமன்றி, முன்னைய ஆய்வுகளில் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட உள்ளூர் சுய-அரசாங்கத்தில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்ற பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம், தொழிற்பாடுகள் மற்றும் வளங்களின் அளவு, வழங்கப்பட்டுள்ள சுயாட்சியின் அளவு (வரி மற்றும் நிதிச் சுயாதீனம், கடன் வாங்கும் சுயாட்சி, ஒழுங்கமைப்பு சுயாட்சி), தத்துணிவு அதிகாரம், சட்டரீதியான பாதுகாப்பு மற்றும் உள்ளூராட்சியும் ஏனைய உயர் மட்டங்களும் ஒன்றையொன்று சாரந்திருத்தல் மற்றும் அரசாங்க மட்டங்களில் ஒன்றாக அரசியலமைப்பில் அங்கீகரிக்கப்படல் (Wanasinghe, 1999; UNDP, 2009; European Charter of Local Self Government, 2005; Zhou, 2009; Kimura, 2011; Crawford, 2015; Ladner et al., 2016; Kuhlmann et al., 2021) போன்ற காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராயப்பட்டுள்ளது. மேலும், பெறப்பட்ட தரவுகள் விபரணப் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையினைப் பயன்படுத்தி பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டு முடிவுகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

4. முடிவுகளும் கலந்துரையாடலும்

தரவுகளின் பகுப்பாய்வுப் பெறுபேறுகளின் அடிப்படையில், இலங்கையில் சுதந்திரத்திற்கு பின்னர் உள்ளூராட்சி மறுசீரமைப்பு தொடர்பாக தொடர்ந்தேர்ச்சியாக பல்வேறு கொள்கைச் சீர்திருத்த முயற்சிகள் அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவற்றில், காலணித்துவ காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையினை மறுசீரமைத்து, அதிகளவிலான அதிகாரங்களை பன்முகப்படுத்துவதன் மூலம் பலமானதொரு சுயாதீனமான உள்ளூர் முறைமையொன்றினை உருவாக்கக் கூடிய பல கொள்கைச் சீர்திருத்தங்கள் முன்மொழியப்பட்டுள்ளன. அதிலும், குறிப்பாக, சொஸ்கி ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை, உள்ளூராட்சி அரசாங்க சீர்திருத்தம் குறித்த ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை மற்றும் உள்ளூராட்சி ஆளுகைக்கான தேசிய கொள்கை போன்றவற்றில் ஏனைய முன்மொழிவுகளை விட அதிகாரப்பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளூர் சுயாட்சி என்பனவற்றை உள்ளூராட்சி அதிகாரப்பைகளுக்கு வழங்குவதன் மூலம் சுயாதீனமான உள்ளூர் அரசாங்க முறைமையொன்றினை உருவாக்கக் கூடிய பல பயனுள்ள கொள்கைச் சீர்திருத்தங்கள் முன்மொழியப்பட்டுள்ளமையினை இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகின்றது.

இதனைத் தொடர்ந்து மேற்படி கொள்கைச் சீர்திருத்தங்கள், அவற்றின் பரிந்துரைகள், அவற்றிலுள்ள பலவீனங்கள், அவை அமுல்படுத்தப்படுவதில் அந்தந்த காலப்பகுதியில் செல்வாக்கு செலுத்திய காரணிகள் என்பன ஒவ்வொரு முன்மொழிவுகளாக தனித்தனித் தலைப்புக்கள் மற்றும் உப தலைப்புக்களில் கலந்துரையாடப்படுகின்றன.

4.1 சொஸ்கி ஆணைக்குழு (Chosky Commission)

அக்காலத்தில் நடைமுறையில் காணப்பட்ட உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையில் பரந்த அளவிலான சீர்திருத்தங்களை முன்மொழிவதற்காக 1953 இல் சொஸ்கி ஆணைக்குழு நிறுவப்பட்டது. Dainis (2015) கருத்துப்படி, சுதந்திரத்திற்கு பின்னர் உள்ளூராட்சி முறைமையினை சீர்திருத்துவதற்காக முதலில் முன்னெடுக்கப்பட்ட முயற்சி சொஸ்கி ஆணைக்குழுவாகும். இவ் ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை மற்றும் அதன் பரிந்துரைகளின் நோக்கம் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புக்களை விரிவாக்குதல், நிருவாகத்தில் அவற்றின் பங்களிப்பு மற்றும் நிதிரீதியான பலத்தை அதிகரித்தல் என்பனவாகும் (Leitan, 2015). மேலும், அரசாங்க நிருவாகத்தை மக்களுக்கு அருகாமையில் கொண்டு வருதல் எனும் இலக்கினையும் கொண்டிருந்தது.

Dainis (2015) இதுபற்றி குறிப்பிடுகையில், சொஸ்கி ஆணைக்குழு உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் கட்டமைப்பு, அதிகாரம் மற்றும் தொழிற்பாடு ஆகிய விடயங்களில் சில புரட்சிகரமான பரிந்துரைகளை செய்திருந்தது எனக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், ஆணைக்குழுவின் நோக்கம் குறித்து பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்: (1) உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் நோக்கம் மற்றும் தன்மையினை பரிசீலித்தல், (2) உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் அளவை விரிவுபடுத்துவதற்கு தேவையான மாற்றங்களை தீர்மானிப்பதற்கான விசாரணைகளை முன்னெடுத்தல், (3) இவற்றிற்கு அவசியம் எனக் கவனத்திற்கொள்ளப்படுகின்ற விடயங்களை பரிந்துரை செய்தலும் அறிக்கையிடலும்: (a) மத்திய அரசாங்கத்தால் பிரயோகிக்க கூடிய மேற்பார்வை மற்றும் கட்டுப்பாடுகளின் அளவும் தன்மையும், (b) உள்ளூர் அரசாங்கத்திற்கு வரி வருமானத்தை வழங்கக் கூடிய வழிகளும் முறைகளும், (c) உள்ளூராட்சி அரசாங்க ஊழியர்களின் நியமனம், சேவை நிபந்தனைகள், இடமாற்றம், பதவிநீக்கம் மற்றும் ஒழுங்கு ரீதியான கட்டுப்பாடுகள்.

மேற்படி பரிந்துரைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக, சொஸ்கி ஆணைக்குழு தனது அறிக்கையில், பிராந்திய சபைகள் (Regional Committees) எனும் முறைமையினை பிரதான பரிந்துரையாக முன்மொழிந்தது (Leitan, 2015; Dainis, 2015; Uyangoda, 2015). மேலும், கச்சேரிகளினால் பயன்படுத்தப்பட்ட குறிப்பிடத்தக்க தொழிற்பாடுகளை படிப்படியாக பிராந்திய சபைகளுக்கு மாற்றுவதற்கும் பரிந்துரை செய்தது. இவ்வாறு மாற்றப்படுவதற்கு பரிந்துரைக்கப்பட்ட அதிகாரங்களாக சமூக நலன்புரி சேவை மற்றும் இடங்களுக்கான நிவாரணம் வழங்குதல், கிராமிய அபிவிருத்தி, விவாசாய செயற்பாடுகளுக்கான ஒருங்கிணைப்பு, சிறிய அளவிலான நீர்ப்பாசனம் மற்றும் உணவு உற்பத்தி, பொது சுகாதார அளவீடுகளை கட்டமைத்தலும் கண்காணித்தலுமாகும். இவற்றில், உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் மற்றும் தொழிற்பாடுகளை அதிகரித்தலும், உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கான வரி வருமான மூலாதாரங்களை அதிகரித்தல் மற்றும் அரசாங்கம் நிதி உதவிகளை அளித்தல் (Dainis, 2015; Leitan, 2015) என்பன உள்ளூர் சுய-அரசாங்கத்தில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்ற பிரதான காணிகளாகும்.

மேற்படி பரிந்துரைகளடங்கிய சொஸ்கி ஆணைக்குழு அறிக்கை 1955 ஆம் ஆண்டு சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இவ் அறிக்கையும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இருந்தபோதிலும், 1956 இல் அரசாங்கம் மாற்றப்பட்டதனால் ஆட்சிக்கு வந்த மகஜன எக்சத் பெரமுன (Mahajana Eksath Peramuna) கூட்டு அரசாங்கம் சொஸ்கி ஆணைக்குழு அறிக்கையின் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான செயற்பாடுகள் எதனையும் மேற்கொள்ளவில்லை (Dainis, 2015). ஆனால், Leitan (1980) அவர்களின் கருத்துப்படி, 1956 ஆம் ஆண்டில் ஆட்சிக்கு வந்த மகஜன எக்சத் பெரமுன அரசாங்கத்தின் S.W.R.D. பண்டாரநாயக்க, சொஸ்கி ஆணைக்குழு அறிக்கையின் பரிந்துரைகளை மாத்திரமல்லாது, அவற்றிற்கு அப்பால் சென்று உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் நோக்கம் மற்றும் நிறுவனக் கட்டமைப்பில் கனிமமான திருத்தங்களை மேற்கொள்ள முயற்சிகளை முன்னெடுத்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார். குறிப்பாக, பிராந்திய சபைகளுக்கான உறுப்பினர்கள் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் மூலம் தெரிவு செய்யப்படவும், அதற்கென ஆணையாளரொருவர் அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்படவும் வேறுபட்ட அமைச்சுக்களிடமிருந்து அதிகாரங்கள் பிராந்திய சபைகளுக்கு வழங்கப்படவும் முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. மேலும், பிராந்திய சபைகள் தமக்கான ஊழியர்களை தாமே நியமித்துக்கொள்ளவும், வரிகளை விதிக்கவும் மற்றும் கடன்களைப் பெறவும் அதிகாரங்களை வழங்க முயற்சிக்கப்பட்டது.

எவ்வாறாயினும் இறுதியில் மகஜன எக்சத் பெரமுன அரசாங்கத்தினால் பிராந்திய சபைகள் சட்ட மசோதாவை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. Dainis (2015) குறிப்பிட்டது போன்று, சொஸ்கி ஆணைக்குழுவின் அறிக்கையில் எந்தவொரு பரிந்துரையினையும் நடைமுறைப்படுத்த முடியாமற்போனது. இதற்கு காரணம் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தை சீர்திருத்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி, தமிழர்களினால் முன்வைக்கப்பட்ட பிராந்திய ரீதியிலான சுயாட்சித் தீர்வுக்கோரிக்கையுடன் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு பிராந்திய சபைகளை மையப்படுத்திய பிராந்திய ரீதியிலான சுயாட்சியினை வழங்க முற்பட்ட போது ஏற்பட்ட கடுமையான எதிர்ப்பினால் கைவிடப்பட்டது. எனவே, தமிழர்களின் இனப்பிரச்சினைக்கான அல்லது பிராந்தியரீதியிலான சுயாட்சிக் கோரிக்கைகளும் அதற்கான முயற்சிகளும் கூட உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தை சுய-அரசாங்கமாக ஆக்கக்கூடிய கொள்கைகளையும் சீர்திருத்த முயற்சிகளையும் நீர்த்துப் போகச் செய்துள்ளமை ஆய்வின் மூலம் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

4.2. மொறகொட குழு (Moragoda Committe)

மொறகொட குழு 1978 இல் அப்போது நடைமுறையிலிருந்த பட்டினசபை மற்றும் கிராமிய சபைகளின் நிதி நிலை மற்றும் சேவை வழங்குதலை விருத்தி செய்வதற்கான பரிந்துரைகளை முன்வைப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்டது (Dainis, 2015). மொறகொட குழுவை நியமித்ததன் மூலம் அப்போது காணப்பட்ட 642 இற்கும் மேற்பட்ட அதிகளவிலான பட்டின மற்றும் கிராமிய சபைகளைக் குறைத்து புதியதொரு உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்களை உருவாக்குவதற்கான சாத்தியப்பாடுகளை கண்டறிவதற்காகவே அரசாங்கம் எதிர்பார்த்தது. அந்தவகையில், மொறகொட குழுவினர் தமது பரிந்துரைகளில் மிகப் பிரதானமாக உதவி அரசாங்க அதிபர் (Assistant Government Agent - AGA) பிரிவுகளின் எண்ணிக்கைக்கு சமனாக 269 கிராமிய சபைகளை உருவாக்குவதற்கு பரிந்துரை செய்தது. எனினும், மொறகொட குழுவின் பரிந்துரைகள் அமுல்படுத்தப்படவில்லை. ஆயினும், அவற்றில் சில பரிந்துரைகள் 1987 இல் பிரதேச சபைகள் உருவாக்கப்பட்ட போது கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது (Dainis, 2015). உதாரணமாக, உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளின் எண்ணிக்கைகளுக்கு ஏற்ப பிரதேச சபைகள் உருவாக்கப்பட்டதுடன், பல பிரதேச சபைகள் உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவொன்றினை மையப்படுத்தியதாகவே உருவாக்கப்பட்டன.

4.3 ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு - 1979

1977 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினால், அக்காலத்தில் முன்மொழியப்பட்டிருந்த மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையோடு (District Development Council - DDC) தொடர்புபடுத்தி உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் நடைமுறையிலிருந்த கட்டமைப்பு குறித்து அறிக்கையிடுவதற்காக ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுவொன்று நியமிக்கப்பட்டது. இதன்காரணமாக இவ் ஆணைக்குழு அபிவிருத்தி சபைகள் ஆணைக்குழு (Development Councils Commission) எனும் பெயரிலே அனைவராலும் அறியப்பட்டது. இவ் ஆணைக்குழுவிற்கு விக்டர் தென்னகோன் (Victor Tennakoon) தலைவராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார் (Dainis, 2015). பிரதானமாக, மாவட்ட மட்டத்தில் அபிவிருத்தி சபைகளை உருவாக்குவதற்கான பரிந்துரைகளை முன்வைப்பதற்காக இவ் ஆணைக்குழுவிற்கு அதிகாரமளிக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்த ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, 1980 ஆம் ஆண்டின் 35 ஆம் இலக்க மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் சட்டம் (District Development Council Act No. 35 of 1980) பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இச்சட்டத்திற்கு இணங்க, 1981 இல் 83 பட்டினசபைகளும் மற்றும் 549 கிராமிய சபைகளும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு 24 மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. மேலும், இப்புதிய முறைமையின் மூலம் மாவட்டங்களுள் அபிவிருத்தியினை முன்னெடுப்பதற்கு எதிர்பார்க்கப்பட்டதுடன், பல அமைச்சுக்களின் மூலமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட நிருவாகத் தொழிற்பாடுகளில் தெரிவு செய்யப்பட்டவற்றை ஒன்றிணைத்து, மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் ஊடாக கையாளுவதற்கும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது (Dainis, 2015). எவ்வாறாயினும், மிகவிரைவில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் மற்றும் அமைச்சுக்களின் பொறுப்புக்களை மேற்கொள்வதற்கு புதிய முறைமை வினைத்திறன்றது எனும் விடயத்தை அரசாங்கம் புரிந்து கொண்டது. இதனால், மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளும் அதற்கான ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளும் கைவிடப்பட்டன.

உண்மையில், இவ் ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளும் மற்றும் அதன் மூலம் உருவாக்க முயற்சிக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை முறைமையும், தனித்துவமான உள்ளூர் சுய-அரசாங்கமொன்றை உருவாக்குவதற்கான தூய்மையான முயற்சியாக அன்றி, இலங்கையின் வடகிழக்கினை மையப்படுத்தி உருவான குழப்பநிலையினை கையாளுவதற்கான அல்லது தமிழர்களின் இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வொன்றினை வழங்குவதற்கானதொரு முயற்சியாகவே நோக்கப்பட வேண்டியமையினை இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகின்றது. இதனால், மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் நிலவிய காலப்பகுதி இலங்கையின் உள்ளூராட்சி வரலாற்றில் ஓர் வெற்றிடமான காலமாகவே கணிக்கப்படுகின்றது (Dainis, 2015; Leitan, 2015). ஏனெனில், இக்காலப்பகுதியில் ஜனநாயகரீதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் மாநகர மற்றும் நகர சபைகளுக்குள் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டமையே ஆகும். மேலும், இது இலங்கையின் சனத்தொகையில் பட்டினசபைகள் மற்றும் கிராமிய சபைகள் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய 85% மக்களுக்கு, ஜனநாயகரீதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உள்ளூராட்சி அரசாங்கமொன்று இல்லாத நிலையினை ஏற்படுத்தியிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

எதுஎவ்வாறாயினும், இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனக் கட்டமைப்பில் முக்கியமானதொரு மாற்றத்திற்கு இவ் ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகள் வழிசெய்தன. குறிப்பாக, பட்டினசபைகள் மற்றும் கிராமிய சபைகள் எனும் வினைத்திறன்ற அமைப்புகள் இல்லாதொழிக்கப்பட்டு பிரதேச சபைகள் உருவாக்கப்படுவதற்கு வழிகோலியது. இது இலங்கையின் தற்போதைய உள்ளூராட்சிக் கட்டமைப்பிற்கும் உள்ளூர் மக்களுக்கு பொதுச் சேவையினை வழங்குகின்ற மற்றும் உள்ளூர் மட்ட அபிவிருத்திக்கு பொறுப்பான உள்ளூர் சுய-அரசாங்கம் குறித்த இலக்கினை நோக்கி நகர்வதற்கு அடிப்படையாக அமைகிறது.

4.4 மாகாண சபை முறைமை

மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளை செயற்படுத்தும் முயற்சிகளின் தோல்வியினையடுத்து, பிரத்தியேகமான கொள்கைச் சீர்திருத்தங்கள் மூலம் இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தை மீளக்கட்டமைக்கும் முயற்சிகளில் பின்னடைவு ஏற்பட்டது. இதற்கு, 1983 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் இன முரண்பாடு சிவில் யுத்தமாக உருமாறியமையும் அதன் தாக்கங்களும் காரணமாக அமைந்தன (Uyangoda, 2015). எனினும், இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் தமிழ்த்தரப்பிற்கும் இடையே இந்திய அரசாங்கத்தின் தலையீட்டினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட பேச்சுவார்த்தை முயற்சிகளினால் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் உருவாக்கப்பட்டு 1987 இல் மாகாணசபை எனப்படும் புதிய முறைமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. Uyangoda (2015) அவர்களின் கருத்துப்படி, இந்திய அரசாங்கத்தின் தலையீட்டினையடுத்து முன்னெடுக்கப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகள், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கான சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் இனமோதலுக்கான தீர்வினை அடைவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசு மறுசீரமைப்புடன் இணைந்து மேற்கொள்ளப்பட ஆரம்பமாயிற்று. மேலும், Leitan (2015), “இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்க வளர்ச்சியில் மாகாண சபைகள் நிறுவப்பட்டமை ஓர் முக்கியமான திருப்பு முனையாக அமைந்தது” எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (p. 55).

இவ் ஆரம்பமானது, 1984 – 1986 வரையான காலப்பகுதிகளில் நடைபெற்ற அரசியல் கட்சிகளின் மாநாட்டின் கீழ், மாகாண சபைகளுக்கான அதிகாரப்பகிர்விற்கான குழுவின் அறிக்கையில் (The report of the Committee on Devolution of Power and Provincial Councils), உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் தொடர்பில் தனியான பரிந்துரைகள் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தன: (1) உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிருவாகம் கட்டாயமாக மாகாண சபைகளுக்கு பதிலளிப்பவர்களாகக் காணப்படுவதுடன், உள்ளூராட்சி அரசாங்க வடிவம் மற்றும் கட்டமைப்பு ஒதுக்கப்படாத விடயமாக (reserved subject – a subject not devolved) அமைய வேண்டும், (2) உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், மாகாண சபைகளுடன் முரண்படுவதை தவிர்க்கும் வகையில் மற்றும் அவற்றின் உள்ளூர் சுயாட்சியினை ஆக்கூடிய அளவு உறுதிப்படுத்தும் வகையிலும் கடமைகள் மற்றும் தொழிற்பாடுகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும், (3) உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு நேரடியான தேர்தல்கள் நடைபெற வேண்டும் (Uyangoda, 2015).

இதனைத் தொடர்ந்து, நீண்ட கலந்துரையாடல்களின் பின்னர் அரசியலமைப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட 13 ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் 1987 ஆம் ஆண்டின் 42 ஆம் இலக்க மாகாண சபைகள் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு அமுல்படுத்தப்பட்டது. இச் சட்டத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் மாகாண சபைகளுக்கான அதிகாரப் பட்டியலில் இணைக்கப்பட்டதுடன், மாகாண சபைகளுக்கு பொறுப்புக் கூற வேண்டிய நிறுவனங்களாகவும் மாற்றப்பட்டன. மேலும், மாகாண சபைகள் விரும்பினால் மேலதிகமான அதிகாரங்களை உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு வழங்க முடியும் எனவும் ஆனால், ஏற்கனவே சட்டத்தின் மூலம் வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை மீள்பெற முடியாது எனவும் ஏற்பாடுகள் உள்வாங்கப்பட்டன (Leitan, 2015; Dainis, 2015). எவ்வாறிருப்பினும், இம் மாகாண சபை முறைமையின் கீழ், எதிர்பார்த்த மாற்றங்களுக்கு மாறாக, உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் மாகாண சபைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அதிகாரப் பட்டியலில் உள்வாங்கப்பட்டது. இதனால், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் மேலும் ஒரு நிருவாகத்தின் கீழ் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இது உள்ளூர் சுய-அரசாங்கக் கொள்கைகளுக்கு முற்றிலும் முரணானதொரு முன்மொழிவாகும்.

அதுமட்டுமன்றி, இனமோதலுக்கான தீர்வும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத் திருத்தமும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து வடிவம் பெற முற்பட்டமையானது உள்ளூர் சுய-அரசாங்கத்திற்கான ஆக்கபூர்வமான முன்னெடுப்புக்களை கடுமையாக பாதித்தது. இதனால், மாகாண சபை முறைமையில், உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு அதிகளவிலான அதிகாரம் மற்றும் சுயாட்சி வழங்குதல் என்பதற்கு பதிலாக இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வொன்றினை எட்டுதல் எனும் நிலைப்பாடு ஓங்கிக் காணப்பட்டது.

இது தொடர்பில் Dainis (2015) “1987 இல் இடம்பெற்ற அதிகாரப்பகிர்வில் உள்ளூர்மட்டத்திற்கு விஷேட அதிகாரங்கள் எவையும் பகிரப்படவில்லை எனவும் எந்தவொரு விஷேட வழியிலும் அபிவிருத்தி செயல்முறையில் உள்ளூராட்சி அதிகாரப்பைகள் இணைக்கப்படவில்லை” எனவும் குறிப்பிடுகின்றார் (p. 90). எனவே, இப்புதிய அதிகாரப்பகிர்விற்கான திட்டமானது, உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் தொடர்பில் அதிகளவில் கவனம் செலுத்தாததுடன், எதிர்பார்க்கப்பட்ட உள்ளூர் சுய-அரசாங்கம் குறித்த அரசியலமைப்பு ரீதியான ஏற்பாடுகளையும் கொண்டிருக்கவில்லை. இது குறித்து Aberathna (2007) குறிப்பிடுகையில், மாகாணசபைகள் விரும்பினால் உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கு மேலதிகமாக அதிகாரங்களை வழங்கமுடியும். ஆனால் நடைமுறையில், இதுவரை எந்தவொரு மாகாணசபையும் அவ்வாறு செய்யவில்லை எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

4.5 பிரதேச சபை முறைமை - 1987

தொடர்ச்சியாக அரசாங்கங்கள் எதிர்பார்க்கப்பட்ட உள்ளூர் அரசியல் மற்றும் அபிவிருத்தி இலக்குகளை அடைய முடியாமல் தோல்வியடைந்தமையினால், அப்போதைய அரசாங்கம் உள்ளூராட்சி முறைமையினை மீளாராய்வதற்கு தீர்மானித்தது. இதன்படி, உள்ளூராட்சி முறைமையின் தோல்வி தொடர்பில் ஆராய்வதற்காக அமைச்சரவை உப குழு (Cabinet sub-committee) ஒன்று ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்பட்டது (Dainis, 2015). இக்குழுவானது 1985 இல் தனது அறிக்கையினை சமர்ப்பித்தது. இவ்வறிக்கையில் முன்வைக்கப்பட்ட முக்கியமான பரிந்துரைகளில் ஒன்றாக, உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் அனைத்து நிர்வாக மற்றும் அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளிலும் மக்கள் பங்குபற்றுவதற்கான சட்டரீதியான ஏற்பாடுகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். மேற்படி, அமைச்சரவை உப குழுவின் பரிந்துரைகளுக்கு ஏற்ப, பிரதேச சபை முறைமை 1987 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது மாநகர சபை மற்றும் நகர சபை என்பனவற்றின் ஆளுகைக்கு உட்படாத, முன்னைய பட்டின சபை மற்றும் கிராம சபை ஆகிய பகுதிகளை ஒன்றாக இணைத்து, 1987 ஆம் ஆண்டின் 15 ஆம் இலக்க பிரதேச சபைகள் சட்டத்தின் மூலம் செயல்முறைப்படுத்தப்பட்டது (Dainis, 2015).

இதன்போது, மொறகொட குழுவினர் தமது பரிந்துரைகளில் குறிப்பிட்டதன்படி, உதவி அரசாங்க அதிபர் (AGA) பிரிவுகளின் எண்ணிக்கையுடன் தொடர்புடைய வகையில் புதிய பிரதேச சபைகளின் எண்ணிக்கை தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதன் ஆரம்ப கட்டத்தில் உதவி அரசாங்க அதிபர்கள் புதிதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பிரதேச சபைகளுக்கு செயலாளர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். இதன் காரணமாக, உதவி அரசாங்க அதிபர் அலுவலகங்களுக்கும் மற்றும் பிரதேச சபைகளுக்கும் இடையிலான ஒத்துழைப்பு அதிகரித்ததுடன், பிரதேச சபைகளும் சிறப்பாக செயற்பட்டன. எவ்வாறாயினும், உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளை பிரதேச செயலகங்களாக தரமுயர்த்தியமையினால், அவை பிரதேச சபைகளிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு தனியாகச் செயற்பட ஆரம்பித்தன (Dainis, 2015). இதனால், உள்ளூர்மட்ட சேவை வழங்கல், நிர்வாக மற்றும் அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளில், மத்தி மற்றும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு இடையிலான ஒத்துழைப்புடனான செயற்பாடுகள் சீர்குலைந்ததுடன், அது மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதேச சபைகள் பின்னோக்கி தள்ளப்படவும் காரணமாயின. எவ்வாறாயினும், 1987 இல் உருவாக்கப்பட்ட பிரதேச சபை முறைமையே இன்றுவரை தொடர்ச்சியாக நிலை பெற்று வருகின்றமையும், அதனை உருவாக்குவதன் மூலம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட பிரதான இலக்கான உள்ளூராட்சியில் மக்களின் பங்கேற்பினை அதிகரிப்பதும் எதிர்பார்த்தளவிற்கான வெற்றியினை அளிக்கவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

4.6 வணசிங்க குழுவின் நிர்வாகக் கொள்கை சீர்திருத்தம்

1987 இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட அதிகாரப்பகிர்விற்கு ஏற்ற வகையில் நிர்வாகரீதியான கொள்கை மாற்றங்களை பரிந்துரைப்பதற்காக வேண்டி, 1988 இல் H.S. வணசிங்க அவர்களின் தலைமையில் ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இக்குழு அதிகாரப்பகிர்வினை அர்த்தமுடையதாக மாற்ற வேண்டுமெனில், உள்ளூராட்சி அரசாங்க நிறுவனங்கள் பலப்படுத்தப்பட வேண்டும் எனத் தெரிவித்தது. குறிப்பாக, உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் செயற்பாட்டு பரப்பினை (the scope of activities of local government) அதிகரிப்பதற்கும் மற்றும் பிரதேச மட்டத்தில் ஒரு திட்டமிடல் பிரிவொன்றினை அமைப்பதற்கும் அரசாங்கத்தின் கவனத்தை ஈர்க்க முற்பட்டது. இதனடிப்படையில், வணசிங்க குழுவின் முன்மொழிவுகள் முக்கியமானதாக அமைந்திருந்தது (Dainis, 2015). அந்தவகையில், வணசிங்க குழுவின் பிரதானமான முன்மொழிவுகள் வருமாறு:

- பிரதேச சபை மட்டத்தில், சபையின் செலவீனங்களை அதன் சொந்த வருமானம் மற்றும் மாகாண சபையினால் வழங்கப்படும் கூடுதலான நிதி ஒதுக்கீடுகளுடன் சந்திக்கக் கூடியனவாக இருத்தல் வேண்டும். மூலதன முதலீடுகள் மாகாண சபையின் வளங்களிலிருந்து சாதாரணமாகப் பெறப்பட வேண்டும்.
- சபைகள் அவர்களது பகுதிகளுக்கான வருடாந்த அபிவிருத்தி திட்டங்களை தயாரிப்பதற்கான நோக்கில் திட்டமிடல் சபைகள் போன்று கட்டாயமாகச் செயற்பட வேண்டும்.
- பிரதேச சபைகள் திட்டமிடல் தொழிற்பாடுகளுக்கு தேவையான தொழிற்பாடு மற்றும் நிருவாக உத்தியோகத்தர்களை வழங்க வேண்டும்.

இக்குழுவானது பிரதேச சபைகளுக்காக மேலும் பல பரிந்துரைகளை முன்வைத்திருந்தது: (1) ஒழுங்குபடுத்தல் தொழிற்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்தல், (2) உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் பாரம்பரிய தொழிற்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்தல், (3) மாகாண சபைகளால் வழங்கப்படும் விவசாயம், மீன்பிடி, கைத்தொழில் மற்றும் சுற்றுலாத்துறை, போக்குவரத்து மற்றும் தொடர்பாடல் ஆகிய துறைகளின் பொறுப்புக்களை அமுல்படுத்துதல், (4) சமூக சேவை நிறுவனங்களான மருந்தகங்கள், வைத்தியசாலை மற்றும் பாடசாலை போன்றவற்றை முகாமைத்துவம் செய்தல், (5) வினைத்திறமான சேவை வழங்குதல் முறைமையினை உறுதிப்படுத்துவதற்காக வேறுபட்ட செயற்பாடுகளை ஒருங்கிணைத்தல்.

இவ்வறிக்கையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் சுயாதீனமான செயற்பாடு பற்றி வணசிங்க (1988) குறிப்பிடுகையில், மாகாண சபைகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட விடயங்களுக்குரிய கடமைகள் மற்றும் தொழிற்பாடுகளை மேற்கொள்வதற்கான சுயாதீனம் மத்தியின் சட்டத்திட்டங்கள் மற்றும் தேசிய கொள்கை வழிகாட்டுதல்களுக்கு ஏற்ப வழங்கப்பட வேண்டும். அதேபோன்று, பிரதேச சபைகளுக்கும் அவற்றிற்கு பொறுப்பாக்கப்பட்டுள்ள விடயங்களை முகாமைத்துவம் செய்வதற்கு சுயாதீனம் வழங்கப்பட வேண்டும் என குறிப்பிடுகின்றார் (cited in Dainis, 2015). எவ்வாறாயினும், பிரதேச சபைகள் சட்டம் அமுலுக்கு வந்தபோதும், அரசாங்கம் வணசிங்க குழுவின் அறிக்கையில் பல பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்தவில்லை.

4.7 உள்ளூராட்சி அரசாங்க சீர்திருத்த விசாரணை ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை 1999 (Report of the Commission of Inquiry on Local Government Reforms 1999)

சுதந்திரத்திற்கு பின்னர் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் அனைத்து விடயங்களையும் உள்ளடக்கிய வகையில் பரிந்துரைகளை முன்வைத்த முக்கியமான சீர்திருத்த முயற்சியாக, 1999 இல் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட உள்ளூராட்சி அரசாங்க சீர்திருத்த ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை காணப்படுகின்றது. உற்போது நடைமுறையில் காணப்படுகின்ற உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையில் நிலவுகின்ற குறைபாடுகளை ஆராய்ந்து, உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையினை புதுப்பிக்கவும் மற்றும் விருத்தி செய்யவும் இவ்வாணைக்குழு 1998 இல் நியமிக்கப்பட்டது (Dainis, 2015). அதனடிப்படையில், இவ் ஆணைக்குழு தமக்கு கிடைத்த எழுதப்பட்ட மற்றும் வாய்மொழி மூலமான சமர்ப்பணங்களை அவதானிப்பிற்குட்படுத்தி பின்வரும் முன்மொழிவுகளை முன்வைத்திருந்தது.

4.7.1 அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மட்டங்களில் ஒன்றாக உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் அங்கீகரிக்கப்படல்

அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் மிக்க ஆட்சி மட்டங்களில் (Level of Government) ஒன்றாக உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். அந்தவகையில், 1978 அரசியல் அமைப்பில் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற திருத்தத்தின் ஊடாக, அரசாங்கத்தின் முன்றாவது ஆட்சி மட்டமாக அரசியலமைப்பில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் எனப் பரிந்துரைக்கப்பட்டது (RCILGR, 1999, p. 42). இதனூடாக உள்ளூர் மட்டத்தில் உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகள் ஓர் சுய-அரசாங்கமாக உருவாகுவதற்கான வழி வகுக்கப்பட எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால், நடைமுறையில், உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் அந்தஸ்து, செயல்பாடுகள், சுயாட்சி மற்றும் நிதி ஸ்திரத்தன்மை ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கு அதனை ஆட்சி மட்டங்களில் ஒன்றாக அங்கீகரிப்பதற்கு அரசியலமைப்பில் எந்தவிதமான விதிகளும் உள்ளடக்கப்படவில்லை. உதாரணமாக, இந்திய அரசியலமைப்பில் பஞ்சாயத்து ராஜ் (Panchayat Raj) மற்றும் நகரங்களிலுள்ள மாநகராட்சி முறைமை (Municipal system) ஆகியவற்றுக்கு

இரண்டு அத்தியாயங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளமை போன்று இலங்கையின் அதியுயர்ந்த சட்டமான அரசியலமைப்பில் எவ்விதமான விதிகளும் உள்ளடக்கப்படவில்லை.

4.7.2 உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் மற்றும் தொழிற்பாடுகளை விரிவுபடுத்தல்

ஆணைக்குழுவானது, உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகள் ஒரு முகவர் அமைப்பு எனும் தகுதிக்கு அப்பால், பௌதீக திட்டமிடல் மற்றும் சுற்றாடல் அலுவல்களில் திறமையாகச் செயற்படக்கூடிய முழுமையான அதிகாரம் பெற்ற சபைகளாக மாற்றுவதற்கு உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளுக்கு சட்டத்தின் மூலம் முழுமையான அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும் எனப் பரிந்துரை செய்தது. மேலும், இவ்விடயங்களில் தேசியரீதியான நிறுவனங்களின் ஈடுபாடு அல்லது தலையீடு என்பது ஆலோசனை மற்றும் தொழிநுட்பரீதியான உதவிகளை வழங்குவதற்கான திறனுடன் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் எனப்பரிந்துரைத்தது (RCILGR, 1999, p. 42).

அடுத்ததாக, உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு வழங்கப்பட்ட பல பொறுப்புக்கள் பிரதேச செயலகங்களுக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன. மேலும், பல பொறுப்புக்கள் உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளால் பிரதேச செயலகங்களுடன் இணைந்து மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியுள்ளது. எனவே, பிரதேச செயலகங்களால் மேற்கொள்ளப்படும் பல பொறுப்புக்கள் உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளிடம் கையளிக்கப்பட வேண்டும். குறிப்பாக, வாகனவரிக்கான அனுமதிப்பத்திரங்களை வழங்குதல், கிராமிய அபிவிருத்தி, விளையாட்டு அபிவிருத்தி, சுற்றாடல் பாதுகாப்பு, வீடமைப்பு அபிவிருத்தி, சமூக சேவைகள், இளைஞர், பெண்கள் மற்றும் சிறுவர்கள் தொடர்பான அலுவல்கள், முன்பள்ளிகள் மற்றும் முறைசாரக் கல்வி போன்ற விடயதானங்களைக் கூறலாம். எனவே, உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் விரிவுபடுத்தப்படுவதுடன், பிரதேச செயலகங்கள் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் நிருவாகக் கரமாக மாற்றப்பட வேண்டும் எனவும் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

4.7.3 உள்ளூராட்சி பிரதிநிதிகள் மற்றும் ஊழியர்களுக்கான நடத்தை விதிகளை உருவாக்குதல்

உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் ஊழியர்களுக்கான நடத்தை விதிகள் வடிவமைக்கப்பட (a Code of Conduct for representatives of Local Government Authorities and staff) வேண்டும் என பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இது உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளில் காணப்படும் ஊழல்களைக் கட்டுப்படுத்தவும் அதன் மீதான மக்களின் நம்பிக்கையினை அதிகரிக்கவும் வழிவகுக்கும். ஏனெனில், உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளில் காணப்படும் பெரும்பாலானோர் ஊழல்கள், லஞ்சம் மற்றும் மோசடிகளில் ஈடுபடுவதாக பொதுவான குற்றச்சாட்டு அவர்களுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்படுகின்றது. இதனைத் தடுப்பதற்கு மேற்படி விதிகள் உதவும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

4.7.4 உள்ளூராட்சி எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவொன்றினை நியமித்தல்

உள்ளூராட்சி எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவொன்றினை நியமிப்பதற்கான பரிந்துரை ஆணைக்குழுவினால் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தது. உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளின் எல்லைகளை நிர்ணயித்தல், புதிய உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளை உருவாக்குவதற்கான எல்லைகளை வகுத்தல், உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளை தரமுயர்த்தல் மற்றும் தரமிறக்கல் உள்ளிட்ட பொறுப்புக்களை மேற்கொள்ள ஓர் சுயாதீனமான ஆணைக்குழு அவசியம் என பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், இவ் ஆணைக்குழுவே பிரதேச செயலாளர் பிரிவுக்கான எல்லை மற்றும் கிராம நிலதாரி பிரிவுக்கான எல்லை போன்றவற்றை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரமும் கொண்டிருக்க வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளமை முக்கியமானதாகும். இவ் எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவிற்கு முன்று நிரந்தர உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும். இம் மூவரில் இருந்து ஒருவர் ஆணைக்குழுவிற்கான தலைவராக விடயத்திற்கு பொறுப்பான உள்ளூராட்சி அமைச்சரினால் பரிந்துரைக்கப்படுவார். மேலும், உள்ளூராட்சி அமைச்சரின் செயலாளர் ஆணைக்குழுவின் செயலாளராக செயற்படுவார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

4.7.5 உள்ளூராட்சி அரசாங்க வகைப்பாட்டில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தல்

இவ் ஆணைக்குழுவின் முக்கியமான பரிந்துரைகளில் ஒன்றாக, தற்போது நடைமுறையிலுள்ள உள்ளூராட்சி வகைப்பாட்டில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான முன்மொழிவு காணப்படுகின்றது. இதன்படி, ஜனாதிபதி விசாரணை ஆணைக்குழு எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவினை அமைத்து, அதன் ஊடாக அனைத்து உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளையும் மாநகர சபை, நகர சபை, பட்டின சபை, கிராம சபை என நான்காக வகைப்படுத்துமாறு பரிந்துரைத்துள்ளது. மேற்படி

வகைப்பாடானது, சனத்தொகை மற்றும் அதன் அடர்த்தி, வீடுகளின் எண்ணிக்கை மற்றும் அதன் அடர்த்தி, வியாபார கட்டிடங்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் உட்கட்டமைப்பு வசதிகளின் அபிவிருத்தி போன்ற விடயங்கள் ஆழமான கவனிப்பிற்குட்படுத்தப்பட்டதன் பின்னர் உருவாக்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனினும், இவ் பிரித்தானிய மாதிரியிலான முறைமையினை மீளக் கொண்டுவரல் ஓர் பிற்போக்குத்தனமான பரிந்துரை எனவும் புதிய மாற்றங்களை எதிர்பார்க்கும் நிலையில் இவை மக்களுக்கு ஏமாற்றத்தை உண்டு பண்ணுகிறது என்பதும் சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

4.7.6 நிதி ஆணைக்குழுவினை (Financial Commission) நிறுவதல்

பல நாடுகளில் காணப்படுவதைப் போன்று நிதி ஆணைக்குழுவினை (Financial Commission) நிறுவவதற்கு அரசியலமைப்பில் ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என ஆணைக்குழுவினால் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. நிருவாகத்தில் பங்குதாரர்களாகத் தமது கடமைகளை நிறைவேற்றவும் மற்றும் சுயமாக சொந்த வரி வருமானத்தை நிரப்புவதற்கும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் தேசிய வருமானத்திலிருந்து அதன் பங்கைப் பெறவேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது (RCILGR, 1999, p. 44).

4.7.7 வட்டார முறைமை மற்றும் வட்டாரக் குழுக்களை மீள அறிமுகப்படுத்தல்

வட்டார முறையின் கீழ் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கான பரிந்துரைகள் முக்கியமான தேர்தல் முறைமை குறித்த சீர்திருத்தமாக ஆணைக்குழுவினால் முன்மொழியப்பட்டது. இவ் வட்டார முறையின் மீள் அறிமுகமானது “மக்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாகவும் நன்மையாகவும் இருக்கும்” என (RCILGR 1999, p. 46) ஆணைக்குழுவினால் நியாயிக்கப்பட்டது. மேலும், மக்களுக்கும் உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளுக்கும் இடையே பிணைப்பை ஏற்படுத்த ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் வட்டாரக் குழு (Ward Committees) அமைக்கப்பட வேண்டும் என ஆணைக்குழுவினால் முன்மொழியப்பட்டிருந்தது. இது உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தை மக்களுக்கு நேரடியாகப் பொறுப்புக் கூறுவனவாக மாற்றும் என கருதப்பட்டது. எனினும், இவ்வாறு அமைக்கப்படும் வட்டாரக் குழுவானது இன, மத, சாதி, சமூக வகுப்பு, உறவுமுறை, பாலினம் மற்றும் கட்சி அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டதாக அமைக்கப்பட வேண்டும் எனவும் இதன் உறுப்பினர்கள் வட்டாரத்தின் ஒட்டுமொத்த குடியிருப்பாளர்களையும் பிரதிபலிக்க வேண்டும் எனவும் வட்டாரத்தின் முழு சமூகத்திற்கும் ஒரு திறந்த விவாத மேடையாக இருக்க வேண்டும் எனவும் பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

மேலும், வட்டாரக் குழுக்களின் உருவாக்கம் என்பது வட்டாரத்தில் தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதி, தோல்வியுற்ற பிரதிநிதிகள், இளைஞர்கள், பெண்கள் மற்றும் ஏனைய விசேஷ குழுக்களின் பிரதிநிதிகள், அந்த வட்டாரத்தில் செயற்படுகின்ற அரசாங்கத்திற்கு நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் உள்ளூர் அபிவிருத்திக்கு பங்களிப்பதற்கு பயனுள்ளவர்கள் போன்றவர்களை உள்ளடக்கியதாக அமைக்கப்பட வேண்டும் என விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தவகையில், மேற்படி வட்டாரத் தேர்தல் முறை 2018 இல் மீளவும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கான தேர்தல் நடைபெற்றது. எனினும், வட்டார முறைமையின் கீழ் ஆணைக்குழுவினால் எதிர்பார்க்கப்பட்ட விளைவுகளைப் பெறமுடியாததுடன், கட்சி அரசியலினை அடிப்படையாகக் கொண்டே உள்ளூர்ப் பிரதிநிதிகளும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். மேலும், வட்டாரக் குழுக்களின் உருவாக்கமும் செயற்பாடும் நடைமுறைப்படுத்தப்படாததுடன், அது ஒரு பரிந்துரையாகவே இன்றுவரை காணப்படுகின்றமையினையும் ஆய்வின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

4.7.8 பிரதேச சபை குழு முறையினை (Committee System) பலப்படுத்துதல்

தற்போதுள்ள நடைமுறையின்படி பிரதேச சபைகளில் நான்கு குழுக்கள் மாத்திரமே காணப்படுகின்றன. ஆனால், இவ் ஆணைக்குழு ஒவ்வொரு பிரதேச சபைகளிலும் நிதி மற்றும் திட்டமிடலுக்கென தனியான குழுக்களும் மற்றும் ஏனைய விடயங்களுக்கு ஆகக்குறைந்தது நான்கு குழுக்களும் காணப்பட வேண்டும் என பரிந்துரைத்துள்ளது. ஏனெனில், பிரதேச சபைகளில் கட்டாயமாக குழு முறையினை அமல்படுத்துதல் பிரதேச சபையின் வினைத்திறனான முகாமைத்துவத்திற்கு முக்கியமான அம்சம் என ஆணைக்குழு விதந்துரைக்கின்றது. மேலும், பிரதேச சபைக்குட்பட்ட பகுதியிலுள்ள குடிமக்கள் மற்றும் இளைஞர் மற்றும் பெண்கள் ஆகிய பிரிவினரின் பிரதிநிதிகளை பிரதேச சபைக் குழுக்களில் (Pradeshiya Shabha Committees) சேர்ப்பது கட்டாயமாக்கப்பட வேண்டும் எனப் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், இந்தக் குழுக்களில் மக்கள் பிரதிநிதிகளைச் சேர்ப்பது, உள்ளூராட்சி அதிகார சபைக்கும் மக்களுக்கும்

இடையில் நிலவும் இடைவெளியைக் குறைக்க உதவும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது (RCILGR 1999, p. 64).

4.7.9 உள்ளூராட்சி சேவை ஆணைக்குழுவினை ஸ்தாபித்தல்

ஓவ்வொரு மாகாணங்களிலும் உள்ளூராட்சி சேவை ஆணைக்குழுவொன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும் என ஆணைக்குழு பரிந்துரைத்துள்ளது. ஏனெனில், உள்ளூராட்சி அரசாங்க சேவை இல்லாமலாக்கப்பட்டமையினால் உள்ளூராட்சி அரசாங்க ஊழியர்களை நிருவகிப்பதற்கான தனியான நிறுவனமொன்று தற்போது இல்லை. மத்தியரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்து சுதந்திரமாக செயற்படக் கூடிய நிருவாகக் கட்டமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்கு, தனியான உள்ளூராட்சி சேவை ஆணைக்குழுவினை அமைத்தல் முக்கியமானதாகும். மாகாண சபைகள் உருவாக்கப்பட்டதும், மாகாண அடிப்படையிலான பொதுச் சேவையினுள் உள்ளூராட்சி சேவையும் உள்வாங்கப்பட்டமையினால் நிருவாகரீதியான சுயாதீனமான செயற்பாடுகளும் ஊழியர்களின் முகாமைத்துவமும் பாதிப்படைந்துள்ளது. மேலும், இது தேவையற்ற அரசியல் தலையீடுகளுக்கும் பணியாளர்களின் வினைத்திறனற்ற நிலைக்கும் வழிவகுத்துள்ளமையினை இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகின்றது. அத்துடன், இன்றுவரை மத்திய அல்லது மாகாண அரசுகளின் கட்டுப்பாடற்ற தனியானதொரு உள்ளூராட்சி சேவை ஆணைக்குழு உருவாக்கப்படவில்லை என்பதும் சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

4.7.10 உள்ளூராட்சி, மாகாண சபை மற்றும் மத்தியரசாங்கத்திற்கு இடையிலான உறவு

ஆணைக்குழுவின் அவதானத்தின்படி, கட்டுப்பாடு மற்றும் மேற்பார்வையை இலக்காகக் கொண்ட உள்ளூராட்சிக் கட்டமைப்பு, உள்ளூர் மட்டத்தில் தன்னாட்சி நிருவாகத்தை உறுதி செய்வதை சாத்தியமற்றதாக்கியுள்ளது. எனவே, இதற்காக மற்றைய நாடுகளில் நிலவும் உள்ளூராட்சி முறைகளைக் கருத்திற் கொள்ளல் சிறந்தது என விசாரணை ஆணைக்குழுவின் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும், ஓவ்வொரு மட்டங்களும் தமது கடமைகளை நிறைவேற்றும் போது தேசிய நலன்களைப் பாதிக்காத உள்ளூர் சுயாட்சியிக் கொள்கையினை அங்கீகரித்து, அவற்றில் தேவையற்ற தலையீடுகளைச் செலுத்தாத கொள்கை விதிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இது அரசியலமைப்பு ரீதியாக உள்ளவாங்கப்பட்டு தேசிய கொள்கைகளில் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும் என ஆணைக்குழு பரிந்துரைத்துள்ளது.

4.7.11 உள்ளூர் சுயாட்சி தொடர்பான பரிந்துரைகள்

உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் மத்திய மற்றும் மாகாண அரசாங்கத்திலிருந்து விடுபட்டு தனித்துவமான சுயாதீனம் மிக்க ஆட்சி மட்டங்களில் ஒன்றாக உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதே ஆணைக்குழுவின் அறிக்கையில் பல்வேறு அத்தியாயங்களிலும் தலைப்புக்களிலும் முன்மொழியப்பட்ட முக்கியமான விடயங்களில் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. இதற்காக, உள்ளூர் விவகாரங்களின் முகாமைத்துவம் மற்றும் உள்ளூர் மட்ட அபிவிருத்தி திட்டமிடலில் ஓர் உயர்ந்தளவிலான சுயாட்சியினை உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் அனுபவிக்க வேண்டும் என ஆணைக்குழு பரிந்துரைக்கின்றது. குறிப்பாக, “உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் ஒரு சிறிய அரசாக (Mini State), அதன் எல்லைக்குள் பல ஆண்டுகளாக பரிணமித்ததாகக் கருதலாம். இதனால், உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் மேலும் பலப்படுத்தப்பட்டு பரந்த அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதே உள்ளூர் மக்களின் விருப்பமாகும். அதுவே உள்ளூர் சுயாட்சியின் நோக்கமும் ஆகும்” (RCILGR, 1999, p. 294) என ஆணைக்குழு தமது பரிந்துரைகளில் முன்வைத்துள்ளது. மேலும், இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில், “உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் ஐரோப்பிய சாசனம் ஒரு பயனுள்ள மாதிரியைக் கொண்டுள்ளது, அதில் இருந்து மிகவும் பெறுமதியான வழிகாட்டுதல்களை எங்கள் அடிப்படை சட்டத்தில் சேர்க்கலாம். அதற்கேற்ப, தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்ட கடமைகள், செயல்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரங்களுடன் கூடிய உள்ளூராட்சி மட்டத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட உள்ளூராட்சி முறையை அரசியலமைப்பு வழங்க வேண்டும். பிரதான விடயங்கள் அனைத்தும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் ஆதிக்க வரம்பிற்குள் கொண்டுவரப்பட வேண்டும்” என ஆணைக்குழு தமது பரிந்துரையில் முன்மொழிந்துள்ளமை (RCILGR, 1999, p. 262) குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

4.7.12 வரி வருமானம் மற்றும் நிதிச் சுயாதீனம் தொடர்பான பரிந்துரைகள்

1999 ஆம் ஆண்டின் விசாரணை அறிக்கையில் வரி வருமானம் மற்றும் நிதிச் சுயாதீனம் தொடர்பான பல்வேறுபட்ட பரிந்துரைகளும் அவதானிப்புக்களும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் முக்கியமான பரிந்துரைகள் வருமாறு:

- உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு தேசிய வருமானத்திலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட விகிதத்தை பங்கீடு செய்வதற்கு அரசியலமைப்பு ரீதியான ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். மேலும், அவற்றிற்கு வழங்கப்படுகின்ற மானியங்கள் தொடர்பில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கு உள்ளூராட்சி மானியங்கள் ஆணைக்குழுவொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட வேண்டும்.
- வரவு செலவுத்திட்டத் தயாரிப்பில் பொதுமக்களின் பங்கேற்பு கட்டாயமாக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் வரவு செலவுத்திட்டத்தை தயாரிப்பதற்கான செயல்திட்டமொன்றை தயாரித்து பின்பற்ற வேண்டும். மேலும், வரவு செலவுத் திட்ட அனுமதியின்றி சபையின் செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கக் கூடிய அதிகாரம் தவிசாளருக்கு வழங்கப்படக் கூடாது. மேலும், வரவு செலவுத் திட்டம் நிராகரிக்கப்பட்டால் சபையைக் கலைக்க வேண்டும் என்று ஆணைக்குழு பரிந்துரைத்துள்ளது.
- சில உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளில் காணப்படுகின்ற உபரி நிதிகளை பொருத்தமான குறுங்கால மற்றும் நீண்டகால முதலீட்டுக் கொள்கைகளை வகுத்து, அவற்றின் ஊடாக பயனுள்ள வகையில் முதலீடு செய்தல் வேண்டும் என ஆணைக்குழு பரிந்துரைத்துள்ளது. மேலும், வருமானத்தை அதிகரித்துக் கொள்வதற்கு திட்டங்களை நாடாத்தி செல்வதற்கு உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளுக்கு அனுமதியளிக்கப்பட வேண்டும். எனினும், மேற்படி முதலீட்டுக் கொள்கைகள் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் நோக்கங்களுக்கு முரணாக அமையக் கூடாது எனவும் தெரிவித்துள்ளது.
- ஒவ்வொரு வட்டாரத்திற்கும் வரி மூலம் கிடைக்கப் பெறக் கூடிய வருமானம் அவ்வட்டாரத்திற்கென தேர்தல் ஊடாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதி மூலம் சேகரிக்கப்பட வேண்டும். மற்றும், வரி செலுத்தாதவர்களுக்கு எதிராக கடுமையான விதிமுறைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
- உள்ளூராட்சி எல்லைக்குள் சேகரிக்கப்படும் வரி வருமானத்திலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதத்தை அதற்குரிய உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.
- ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரையில் வரிகளை சேகரிப்பதற்கான பொறுப்பு அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு மட்டுமன்றி தவிசாளர் உள்ளடங்கலாக சபையின் உறுப்பினர்களுக்கும் பொறுப்பாக்கப்பட வேண்டும்.
- வீதிக் கட்டமைப்பினை சிறப்பாக பராமரிப்பதற்காக எதிர்காலத்தில் சாலை வரி விதிப்பது குறித்தும் பரிசீலிக்கலாம் எனப் பரிந்துரைத்துள்ளது.
- கட்டணம் செலுத்துவோருக்கான சாசனம் (Ratepayers Charter) ஒன்றினை உருவாக்குதல்.
- உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு மட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதற்கு பதிலாக அவற்றின் வேண்டுகோள்களுக்கு ஏற்ப மானியங்களை வழங்குவதற்கான சூழல் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

இறுதியாக, நிதிசார் விடயங்களில் புறக்கட்டுப்பாடுகளில் (External control) இருந்து விடுபட்டு, அவர்களது ஆட்சிப்பரப்பிற்குட்பட்ட மக்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றக்கூடிய நிதி ரீதியான சுதந்திரம் சாத்தியமானதாக இருந்தால் மாத்திரமே சுய-உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் சாத்தியமாகும் எனத் தெளிவாக வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

எனவே, இவ்வறிக்கையில், தற்போதுள்ள உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையில் நிலவுகின்ற பெரும்பாலான குறைபாடுகள் கண்டறியப்பட்டதுடன், உள்ளூராட்சி தேர்தல் முறைமையுடன் தொடர்புடைய பிரச்சினைகளும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டன. இவ்வறிக்கையின் பரிந்துரைகளின் சிறப்பான அம்சம் யாதெனில், குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கான தீர்வுகளும் அதன்

அமுல்படுத்தல்களும் ஓர் நீண்டகால அடிப்படையிலான திட்டமிடலின் கீழ் மேற்கொள்ளும் வகையில் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தன. பிரதானமாக, நடைமுறையிலுள்ள உள்ளூராட்சி சட்டம் மற்றும் ஒழுங்குவிதிகளில் பல மாற்றங்களைச் செய்ய பரிந்துரைக்கப்பட்டது. குறிப்பாக, உள்ளூராட்சி அரசாங்கக் கட்டமைப்பு, அதிகாரம், தொழிற்பாடு, தேர்தல் முறைமை, மாகாண சபை மற்றும் மத்தியரசாங்கத்திற்கு இடையிலான உறவுகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தல், அரசாங்க மட்டங்களில் தனியானதொரு மட்டமாக உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தை அரசியலமைப்பில் உள்வாங்குதல், விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத்தை ஒழித்து வட்டார முறையினை மீள் அறிமுகப்படுத்தல் மற்றும் சட்டரீதியான அதிகாரங்களுடன் ஒவ்வொரு வட்டாரங்களிலும் வட்டாரக் குழுக்களை நிறுவுதல், உள்ளூராட்சி எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு, நிதி ஆணைக்குழு மற்றும் உள்ளூராட்சி சேவை ஆணைக்குழுக்களை நியமித்தல் போன்றவற்றை பிரதானமாக பரிந்துரைத்தது (RPCILGR, 1999). விஷேடமாக, உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் வரிவருமானம் மற்றும் நிதி முகாமைத்துவம், உள்ளூர் சுயாட்சி மற்றும் எதிர்கால உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கான புதிய பார்வை குறித்த விடயங்களும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், எதுஎவ்வாறாயினும், இவ்வாணைக்குழுவின் முன்மொழிவுகளும் அமுல்படுத்தப்படவில்லை.

4.8 உள்ளூராட்சி ஆளுகைக்கான தேசிய கொள்கை - 2009

உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தை பலப்படுத்துவதற்கான கீர்த்திருத்தங்களின் வரிசையில், அண்மைக்கால முயற்சிகளில் ஒன்றாக உள்ளூராட்சி தொடர்பான தேசிய கொள்கை முயற்சி காணப்படுகின்றது. இது மாகாண சபை மற்றும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கான அமைச்சினால் விருத்தி செய்யப்பட்டு 2010 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் ஐந்தாம் திகதி பாரளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்டது. எனினும், இக் கொள்கைச் கீர்த்திருத்த முயற்சி 2009 ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் அரசாங்க வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தமை (Dainis, 2015) குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏற்கனவே 13 ஆம் திருத்தத்தின்படி, உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் மாகாண சபைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட போதிலும், தேசிய கொள்கைத் திட்ட முயற்சியானது, உள்ளூராட்சி அரசாங்க அதிகாரசபைகள் மத்திய அரசாங்கத்தின் அமைச்சுகளினாலே தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும் என கூறுகின்றது. அரசியலமைப்பின் அத்தியாயம் ஆறு (6) மற்றும் உறுப்புரை 27 (4) என்பவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதன் அடிப்படையில், “மக்களாட்சித் தத்துவத்தின் அடிப்படையிலான அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் மூலம் மக்கள் பற்கேற்பிற்கு சாத்தியமான அனைத்து வாய்ப்புக்களையும் வழங்க வேண்டும்” என்ற கொள்கைத் தத்துவத்திற்கு செயலாக்கம் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் இந்த தேசிய கொள்கை முயற்சியின் ஊடாக முற்படுவதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது (Dainis, 2015, 91). அந்தவகையில், மேற்படி அரசியலமைப்பின் கொள்கைத் தத்துவத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு தேவையான நிறுவனங்களையும் மற்றும் சட்டரீதியான கட்டமைப்பினையும் மற்றும் அதற்கு துணைபுரியக் கூடிய சூழலினையும் உருவாக்கி, பிரதிநிதித்துவ ஆட்சியின் ஓர் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட வினைத்திறனான உள்ளூர்-சுய அரசாங்கமொன்றை ஸ்தாபிப்பதே இதன் நோக்கமாகும். அதற்கேற்ப, இதன் முக்கியமான பரிந்துரைகள் வருமாறு:

- உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் நோக்கம் மற்றும் செயற்பாட்டுப் பரப்பினை போதுமான அதிகாரம், தொழிற்பாடு மற்றும் வளங்களுடன் விரிவாக்குதல்.
- உள்ளூராட்சி அரசாங்க அதிகாரசபைகள் மற்றும் அதன் சிவில் சமூகப் பங்காளர்களின் உணர்வு, முன்னோக்கு, அர்ப்பணிப்பு, திட்டமிடல் மற்றும் நிருவாகத் திறன்களை உயர்த்துதல்.
- உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தை முழுமையாகப் பயன்படுத்தி உள்ளூராட்சியின் பலம் மற்றும் வளங்களைப் பாதுகாப்பதற்கான திறனைக் கட்டியெழுப்பல். அதனூடாக, உள்ளூராட்சி ஆளுகைக்குள் பௌதீக மற்றும் சமூகப் பொருளாதார அபிவிருத்திகளுக்கு பங்குதாரர்களின் ஒத்துழைப்பினை ஒன்றுதிரட்டுதல்.
- உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தை அதிக வினைத்திறனான, மக்களுக்கு சினேகபூர்வமான மற்றும் ஏழைகளுக்கு ஆதரவான உள்ளூர் ஜனநாயக நிறுவனங்களாக ஆக்குதல்.

எனினும், மேற்படி பரிந்துரைகளை அமுல்படுத்துவதில் போதியளவான அதிகாரப்பன்முகப்படுத்தலின்மை, மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம், தொழிற்பாடு மற்றும் வளங்கள், மிகக்குறைந்தளவிலான முகாமைத்துவத் திறன், உள்ளூராட்சி செயற்பாடுகளில் மக்களின்

மிகக்குறைந்தளவிலான பங்குபற்றுதல் போன்ற விடயங்கள் பிரதானமான தடைகளாகக் காணப்படுவதாக குறிப்பிட்டுள்ளதுடன், அவற்றில் உடனடியாகக் கவனம் செலுத்தி உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தை பலப்படுத்துமாறும் பரிந்துரைக்கப்பட்டிருந்தது. எவ்வாறிருப்பினும், வழமைபோல மேற்படி உள்ளூராட்சி தொடர்பான தேசிய கொள்கை முயற்சியின் பரிந்துரைகளும் அமுல்படுத்தப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே, ஒட்டுமொத்தமாக, சுதந்திரம் தொடக்கம் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட சீர்திருத்தங்களில் முன்மொழியப்பட்ட பரிந்துரைகளில் ஏறக்குறைய பெரும்பாலானவை (almost all the recommendations) நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை என்பதனை இவ்வாய்வின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

இதனால், முன்னெடுக்கப்பட்ட பல கொள்கைச் சீர்திருத்த முயற்சிகள் அரசியல் நோக்கங்களுக்காக அல்லது இன முரண்பாடுகளை தற்காலிகமாகக் கையாளுவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளமையினை அறிய முடிகின்றது. இது தொடர்பில் Uyangoda (2015) குறிப்பிடுகையில், இலங்கையில் உள்ளூராட்சி மறுசீரமைப்பினை மேற்கொள்ளுதல் எனும் நோக்கத்தினை விடவும் அரசு மறுசீரமைப்பு மற்றும் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளை எடுத்துதல் எனும் நோக்கத்திற்காகவே பெரும்பாலான கொள்கைச் சீர்திருத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதாக குறிப்பிடுகின்றார். இக்கருத்தின் அடிப்படையில் நோக்குகின்ற போது, தேசிய அரசு மறுசீரமைப்பு மற்றும் தமிழர்களது சுயாட்சிக் கோரிக்கைகளுக்கான தீர்வுக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட கொள்கைச் சீர்திருத்த முயற்சிகளில், ஒரு பகுதியாக உள்ளூராட்சி மறுசீரமைப்பு உள்வாங்கப்பட்டமையினால் அவை நடைமுறைப்படுத்தப்படாது கைவிடப்பட்ட போது உள்ளூராட்சி குறித்த பரிந்துரைகளும் கைவிடப்பட்டன என்பதனை ஆய்வின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மேலும், சொஸ்கி, வனசிங்கா, மற்றும் 1999 இன் விசாரணை ஆணைக்குழு அறிக்கை தவிர்ந்த பல முயற்சிகள் மக்கள், பிரதிநிதிகள் மற்றும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களின் கருத்துக்களையும் அவதானங்களையும் மிகக்குறைவாகவே உள்ளடக்கியுள்ளன. இவற்றில் பல முன்னெடுப்புக்கள் மத்தியரசாங்க மட்டத்திலேயே தோன்றி மறைந்துள்ளன. அதுமட்டுமன்றி, இவை உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களின் பங்களிப்புக்கள் அற்ற, மத்தியரசின் மறுசீரமைப்பு செயற்பாடுகளாகவே உள்ளது. உள்ளூராட்சி அரசாங்க மட்டத்திலும் மற்றும் சாதாரண மக்களுக்கும் இவை குறித்து தெரியவில்லை மற்றும் தெளிவுமில்லை என்பதனை கள ஆய்வுகளின் போது இடம்பெற்ற நேர்காணல்களின் போது தெளிவாக அறிய முடிந்தது. மேலும், மேற்படி கொள்கைச் சீர்திருத்த முயற்சிகள் ஏன் முறையாக அமுல்படுத்தப்படவில்லை என்பதற்கான காரணங்களும் மற்றும் பொறுப்புக்கூறலும் வெளிப்படைத்தன்மை அற்றதாகவே காணப்படுகின்றமையினை இவ்வாய்வு கண்டறிந்துள்ளது.

மேலும், காலணித்துவ காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையினை முழுமையாக இல்லாதொழித்து, புதியதொரு உள்ளூர் சுய-அரசாங்க முறைமையொன்றினை உருவாக்குவதற்கு பதிலாக அவற்றையே மீண்டும் திருத்தங்களுடன் முன்வைப்பதனையும் இவ்வாய்வு சுட்டிக்காட்டுகின்றது. உதாரணமாக, உள்ளூராட்சி அரசாங்க சீர்திருத்தம் குறித்த விசாரணை ஆணைக்குழுவின் அறிக்கையில் பிரித்தானியர் காலத்தில் காணப்பட்ட பட்டினசபை மற்றும் கிராம சபையினை மீள் அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்ற பரிந்துரையினைக் குறிப்பிடலாம். எனவே, இவை புதியதொரு முறைமையின் உருவாக்கத்திற்கு பதிலாக இருப்பவற்றிற்கு வெள்ளையடிக்கின்ற அல்ல முலாம் பூசுவனவாகவே காணப்படுகின்றன.

5. முடிவுரை

சுதந்திரத்திற்கு பின்னர் உள்ளூராட்சி மறுசீரமைப்பினை மேற்கொள்வதற்காக பல்வேறு கொள்கைச் சீர்திருத்த முன்மொழிவுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவற்றில், உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தை உள்ளூர் சுய-அரசாங்கமாக ஆக்கக்கூடிய பல பயனுள்ள பரிந்துரைகளும் முன்மொழியப்பட்டுள்ளன. எனினும், முன்மொழிவுகளின் பரிந்துரைகளில், உள்ளூர் சுயாட்சியில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்ற காரணிகளில் பரிந்துரைக்கப்பட்ட சுயாட்சியின் அளவு, தத்துணிவு அதிகாரம், சட்டரீதியான பாதுகாப்பு மற்றும் உள்ளூராட்சிக்கும் ஏனைய உயர் மட்டங்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு என்பனவற்றில் பிரச்சினைகள் மற்றும் தெளிவற்ற தன்மைகள் காணப்படுகின்றன. மேலும், இந்நிலைக்கு காரணமான கொள்கைச் சீர்திருத்தங்களை அமுல்படுத்துவதில் தாக்கம் செலுத்திய வெளிப்புறக் காரணிகளும் இவ்வாய்வில் அடையாளம்

காணப்பட்டுள்ளன. அவை, இலங்கையின் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்பு, உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளை அரசாங்கத்தின் மூன்றாவது மட்டமாக அங்கீகரிக்காமை, தமிழர்களினால் முன்வைப்பட்ட சுயாட்சிக் கோரிக்கையின் எழிர்ச்சியினால் உள்ளூராட்சி அரசாங்க சுயாட்சி பின்தள்ளப்பட்டமை, உள்ளூராட்சி கொள்கை சீர்திருத்த முயற்சிகளானதும் மத்தியரசினாலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டதுடன், உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளின் பங்குபற்றுதல் மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டமை, மாகாணசபைகளின் உருவாக்கம் மற்றும் உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளின் இயலாமைகள் போன்றனவாகும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, மேற்படி கொள்கைச் சீர்திருத்த முன்மொழிவுகள் மற்றும் அவற்றின் பயனுள்ள பரிந்துரைகள் கொள்கைகளாக மாற்றப்பட்டு அமுல்படுத்தப்படாமல் கைவிடப்பட்டுள்ளன.

ACKNOWLEDGMENT

This article is written based on the thesis submitted to the Postgraduate Institute of Humanities and Social Sciences of the University of Peradeniya in the year 2022 for the degree of Master of Philosophy in Political Science.

உசாத்துணைகள்

Aberathna, U. (2007). Local Governments. Colombo: CPA

Crawford, C. (2015). European influence on local self-government?, *Local Government Studies*, 18(1), 69-85. <https://doi.org/10.1080/03003939208433616>

Dainis, A. P. (2015). Strengthening Local Government: Issues, Constrains and proposals for Reform. In J. Uyangoda (Eds.), *Local government and local democracy in Sri Lanka: institutional and social dimensions* (pp. 73–116). Social Scientists' Association.

Hettiarachchi, P. (2015). Local government in Sri Lanka: the Historical Background. In J. Uyangoda (Eds.), *Local government and local democracy in Sri Lanka: institutional and social dimensions* (pp. 1–37). Social Scientists' Association.

Kimura, H. (2011). Limits Of Good Governance In Decentralization And Local Autonomy. In H. Kimura, Suharko, A. B. Javier, & A. Tangsupvattana (Eds.), *Limits of good: Governance in Developing countries* (1st ed., pp. 215 - 244). Gadjah Mada University Press

Kuhlmann, S., Wayenberg, E., Bergström, T., Franzke, J. (2021). The Essence and Transformation of Local Self-Government in Western Europe. In T. Bergström, J. Franzke, S. Kuhlmann & E. Wayenberg (Eds.), *The Future of Local Self-Government* (pp. 01-14). Palgrave Studies in Sub-National Governance. Palgrave Macmillan, Cham. https://doi.org/10.1007/978-3-030-56059-1_1

Ladner, A., Keuffer, N., & Baldersheim, H. (2016) Measuring Local Autonomy in 39 Countries (1990–2014), *Regional & Federal Studies*, 26(3), 321-357. 10.1080/13597566.2016.1214911

Leitan, G. R. (2015). The Evaluation of Local Government in Post-Independence Sri Lanka. In J. Uyangoda (Eds.), *Local government and local democracy in Sri Lanka: institutional and social dimensions* (pp. 38–72). Social Scientists' Association.

Ministry of Local government and Provincial Council. (2011). National Policy on Local Government: Action Plan for 2012 – 2014.

Report of the Commission of Inquiry on Local Government Reforms. (1999). Department of Government Printing, Sri Lanka

The Gazette of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka. (2009, December 18, Friday). The Department Of Government Printing, Sri Lanka.

Uyangoda, J. (2015). Local government in the decentralization, Devolution and Local Self-government discourses in Sri Lanka. In J. Uyangoda (Eds.), *Local government and local democracy in Sri Lanka: institutional and social dimensions* (pp. 149–196). Social Scientists' Association.

Uyangoda, J. (2015). Local government in the decentralization, Devolution and Local Self-government discourses in Sri Lanka. In J. Uyangoda (Eds.), *Local government and local democracy in Sri Lanka: institutional and social dimensions* (pp. 149–196). Social Scientists' Association.

Wanasinghe, S. (1999). *Effective Local Governance: The Foundation for a Functioning Democracy in Sri Lanka*. Institute of Policy Studies: Colombo, Sri Lanka.

Zhou, Y. (2009). *Decentralization, Democracy, and Development Recent Experience from Sierra Leone (A World Bank Country Study)*. The World Bank. <http://documents.worldbank.org/curated/en/283731468100759915/pdf/503610PUB0Box31601OFFICIAL0USE00NY1.pdf>

(2005). European Charter of Local Self-Government, Statutes and Decisions, 41(4), 45-53. <https://doi.org/10.1080/10610014.2005.11059762>